

A szeretet háborúja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 55; 58

„Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megeléged: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél” (Ézs 58:10).

A nebraskai Lincolnban élő zsidó kántor és a felesége fenyegető, trágár telefonhívásokat kapott. Értesültek róla, hogy a Ku Klux Klán amerikai gyűlöletszervezet egyik vezetője hívogatta őket. Feljelentették volna a rendőrségen, amikor megtudták a kilétét, viszont inkább úgy döntöttek, hogy egészen más módon kezelik a helyzetet. Amikor kiderült, hogy a zaklató mozgássérült, vacsorát készítettek neki, és bekopogtattak az ajtaján. A férfi szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. A gyűlölete megolvadt a szeretetüktől. A házaspár többször meglátogatta a férfit, egyre mélyült a barátságuk. Idővel még azt is fontolgatta, hogy felveszi a zsidó vallást!

*„Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogtalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg a kenyeredet az éhezővel...” (Ézs 58:6-7, RÚF)! Érdekes módon a lincolni házaspár úgy böjtölt, hogy megosztották az ételüket az éhes *elnyomóval*, így tudták őt megszabadítani az igazságtalan előítélet kötelékeitől.*

Tanuljunk többet erről a fontos lelki elvről, amit Ézsaiás próféta mutatott be!

VÁSÁROLNI – INGYEN (ÉZS 55:1-7)?

Olvassuk el ezt a verset: „Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek” (Ézs 55:1, RÚF)! Milyen ellentmondást fedezünk itt fel?

Tegyük fel, hogy ételt készítünk össze és kiállunk egy nagyváros utcájára, majd megszólítjuk az éhezőket, a hajléktalanokat: „Te, akinek nincs pénz, gyere, vegyél és egyél!” Hogyan vehetne, akinek nincs pénze? Ha viszont még hozzátesszük, amit Ézsaiás is mondott: „nem pénzért és nem fizetségért” (Ézs 55:1, RÚF), akkor egyértelműbbé válik az üzenet. A próféta könyörög az embereknek, hogy fogadják el a bűnbocsánatot ingyen (Ézs 55:7). A *venni* szó azonban azt hangsúlyozza, hogy értékes, amit Isten felkínál mindenkinek, amivel biztosítja a szükségleteiket, megadja amire vágnak. Az elfogadásához egyfajta tranzakcióra (valamilyen érték átruházására) van szükség. Isten ingyen kínálja a bűnbocsánatot a népével kötött szövetségi kereteken belül, de nem azért, mintha neki az semmibe nem került volna: a Szolgája rettenetes, véres árat fizetett érte. Mi ingyen kaphatjuk, Ő viszont felmérhetetlen árat fizetett érte.

Mi volt a megváltásunk ára (lásd 1Pt 1:18-19)?

Az Újszövetséghez viszonyítva Ézsaiás hogyan közelíti meg a megváltás kérdését (Ef 2:8-9)?

Nem cselekedetek által volt lehetőség a megigazulásra az „Ószövetség” idején, és nem kellett azt felváltania a kegyelem általi megigazulásnak az „Újszövetségben”! Mindig csak egyetlen út vezetett a megváltáshoz, attól az időtől fogva, hogy Isten Szabadítót ígért Ádámnak és Évának (1Móz 3:15) – kegyelemből, hit által (Ef 2:8). „*Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban*” (Róm 6:23). Az emberek már mindenféle úton próbáltak eljutni az üdvösségig, az ókori Gilgamestől kezdve, aki hősies tetteket hajtott végre az örök életet keresve, mindhiába, egészen a reinkarnációban hívó mai színészekig, de minden eredménytelennek bizonyult. Ezért kell mindenkinek tudnia Jézusról és arról, hogy mit tett értünk a kereszten!

Az üdvösség ingyen van abból a szempontból, hogy semmivel sem dolgozhatunk meg érte. A saját tetteink sosem elegendőek ahhoz, hogy megmentsenek bennünket! Mégis mindenünk rámehet! Mit jelent ez (lásd például Mt 10:39; Lk 9:23; 14:26; Fil 3:8)?

ISTEN GONDOLATAI ÉS ÚTJAI (ÉZS 55:6-13)

Miért mondja Isten, hogy az Ő gondolatai és útjai magasabbak a miénknél, „amint magasabbak az egek a földnél” (Ézs 55:8-9)? Mit érthet ez alatt?

Kétség sem fér hozzá, hogy számunkra Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek, hiszen Ő olyan világegyetemet teremtett, amelyben még a legegyszerűbb dolgok is az elménk számára felfoghatatlan rejtélyeket takarnak. Ezért tehát könnyebben, alázattal el kellene fogadnunk tőle a segítséget, tudva, hogy Ő végtelenül hatalmasabb nálunk! (Lásd Ézs 57:15 versét!)

Olvassuk el Ézs 55:6-9 szakaszát! Milyen szövegkörnyezetben mondja az Úr, hogy az Ő gondolatai és útjai magasabbak? Mit tesz, amit anyyira nehezen tudunk felfogni?

Kétségtelen, hogy a világegyetem összes nagy talánya között az üdvösség terve az egyik legnagyobb, aminek a rejtélyét aligha foghatjuk fel! (Lásd Ef 6:19 versét!) A világmindenség Teremtője olyan mélyre hajolt, hogy emberi ruhát vett magára. Fáradással és szenvedéssel teli életet élt, csak azért, hogy meghaljon értünk bűnért való áldozatként, mert csak így tudott megbocsátást szerezni nekünk, illetve így részesíthetett bennünket olyan igazságos kegyelemben, ami örökre lenyűgözi majd a teremtményeit.

„Angyalok vágnak arra, hogy beletekinthessenek a megváltás tervébe. Ez lesz majd a megváltottak tudománya és éneke az örökkévalóság szüntelen korszakain át. Vajon nem méltó arra, hogy most is arról elmélkedjünk és azt tanulmányozzuk?...

Kimeríthetetlen ez a téma! A szorgalmas kutató elméjét lefoglalja majd Krisztus testet öltésének, bűnért való áldozatának és közbenjárói munkájának kérdésköre, amíg csak idő az idő. A mennyben eltöltött megszámlálhatatlanul sok év után pedig kijelentjük, hogy »nagy a kegyesség titka« (1Tim 3:16, ÚRK)” (Ellen G. White: *My Life Today*. 361. o.)!

Gondoljunk rossz dolgokra, amelyeket eddig elkövettünk: azokra, akiket megbántottunk, a bántó szavakra, amiket szóltunk, arra, ahogyan eddig csalódást okoztunk másoknak, nem is szólva önmagunkról! Mindezek ellenére bocsánatot kaphatunk Jézus által, és már ebben a pillanatban tökéletesen, megigazultan állhatunk meg Isten színe előtt! Mi ez, ha nem rejtély?

A BÖJT (ÉZS 58:1-8)

Mire utal a „böjt” Ézs 58:3 versében?

Ez minden bizonnyal az engesztelés napjának böjtje, az egyetlen böjt, amit Isten megparancsolt (3Móz 16:29, 31; 23:27-32). Ezt erősíti meg Ézs 58:3 verse azzal a kifejezéssel, hogy „*gyötörjük magunkat*” (RÚF), ami párhuzamos Mózes *harmadik könyvének* kifejezésével. Az önmagunk megalázása/az önsanyargatás az önmegtagadás különféle formáira, így a böjtölésre is utal (vö. Zsolt 35:13; Dán 10:2-3, 12).

Az engesztelésnapi környezet magyarázza, miért parancsolja meg Isten, hogy „*mint trombita emeld fel hangodat*” (Ézs 58:1). A koskürtöt, a *sófárt* fújták meg az engesztelési ünnep előtt tíz nappal, megemlékezésként vagy emlékeztetőként (3Móz 23:24). Továbbá minden ötvenedik évben azon a napon kellett kihirdetni a szabadság jubileumi évét (3Móz 25:9-10; vö. Ézs 27:13).

Olvassuk el Ézs 58:3-7 részét! Mi miatt panaszkodik nekik az Úr? Mi a baj a „böjtölésükkel”?

Úgy tűnik, a nép azt várta, hogy az Úr megdicséri őket „kegyességükért”. Természetesen éppen fordítva volt! Az engesztelés napján az önmegtartóztatással a hálájukat és az iránta való hűségüket kellett kifejezni, amikor a főpap Isten színe elé ment, hogy megtisztítsa a szentélyt, és így megtisztítsa őket is azoktól a bűneiktől, amelyeket már megbocsátott nekik az Úr (*Mózes harmadik könyve* 16. fejezet; vö. a 4. fejezettel). A tetteiket az Isten iránti hálának kellett volna vezetnie, mert megmentette őket az engesztelés napján, és nem annak, hogy az Úr elismerje az ő „kegyességüket” és „áhitatukat”! Elvégre a nép bűne szentségtelenítette meg Isten szentélyét. Vérell kellett azt megtisztítani, *azért, amit ők tettek*.

Ezeknek az igazságszavaknak az egyik legfőbb tanulsága a pusztaság és a Krisztus követése közötti különbség. Milyen különbséget veszünk itt észre? Vajon azt hisszük, a vallási szertartásaink valamilyen módon mutatják, hogy mi valóban azt tesszük, amit az Úr kér tőlünk? Hogyan leselkedik ránk ez a veszély egyénileg is?

A MEGFELELŐ BÖJT (ÉZS 58:1-12)

A trombitaszó arra emlékeztette Isten népét, hogy tíz nap múlva, az engesztelés napján az Urat nyilvánítják a Királyuknak, és alázatos önmegtágadásukkal megerősítik iránta a hűségüket. Azonban a próféta is felemeli a hangját, mint a trombitaszó, hogy kijelentse: a nép Isten ellen lázadt (Ézs 58:1).

Olvassuk el Ézs 58:6-12 szakaszát! Mit tart Isten valódi önmegtágadásnak? Elvégre mi nehezebb: kihagyni pár étkezést, vagy arra fordítani a saját időnket és pénzünket, hogy enni adjunk a hajléktalanoknak a városban? Milyen elv mutatkozik meg e tettek mögött? Milyen szempontból képezik az igazi vallás alapját ezek a tettek?

Bárki lehet vallásos. Mindenki részt vehet vallási szertartásokon, akár helyes szertartásokon is, a jó időben, minden megfelelő alkotóelemmel. Az Úr viszont nem csak ezt akarja. Tekintsünk Jézus életére! Bármennyire hüen követte is kora vallási szokásait, az evangélisták sokkal többet írtak a szükségben levők iránti kegyelméről, a gyógyításairól, az emberek táplálásáról és a bűneik megbocsátásáról, mint a szertartások iránti hűségéről.

Az Úr olyan egyházat és népet keres, amelyik hirdeti az igazságot a világnak. Mi vonzza jobban az embereket Jézus igazságához: ha szigorúan betartjuk az étkezi szabályokat, vagy ha készségesen segítünk az éhezőknek? Ha feszesen ragaszkodunk a szombati pihenéshez, vagy ha hajlandók vagyunk a szükségben levők kíségetésére szálni az időnkéből és energiánkból?

Olvassuk el Mt 25:40 és Jak 1:27 verseit! Mit üzennek nekünk ezek az igék?

Nézzük meg *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetében, milyen áldásokat ígér Isten azoknak, akik készek szolgálni a kevésbé szerencsés helyzetben levőknek! Mit mond itt nekünk az Úr? Vajon azt ígéri, hogy természetfeletti közbelépésre számíthatunk az életünkben, ha ilyesmit teszünk? Vagy inkább arról van szó, milyen természetes áldásokkal jár, ha önmagunkból adunk másoknak, ahelyett, hogy önzők és kapzsis volnánk, csak magunkkal törődnénk? Magyarazzuk meg a válaszunkat!

A NEKÜNK ADOTT IDŐ (ÉZS 58:13-14)

Miért tárgyalja Ézsaiás a szombat kérdését Ézs 58:13-14 szakaszában? Milyen kapcsolatban áll az a korábbi versekben említett engesztelési ünneppelel?

Az évenként sorra kerülő engesztelési nap egy szombat volt. Ez a különleges, szertartásos szombat hasonlított a heti szombathoz abban az értelemben, hogy tilos volt mindenféle munka végzése akkor (3Móz 23:27-32). Az volt a szabály, ahogyan azt a korai hetednap adventisták is felismerték, hogy az engesztelési ünnep ideje estétől estéig tartott (3Móz 23:32). Ezek szerint a heti szombattal is így kell lennie. Ézs 58:13-14 része elsődlegesen az engesztelési ünnep szombatjára vonatkozik, annak a heti szombatra is alkalmazhatónak kell lennie.

Olvassuk el Ézs 58:13 versét! Milyen legyen a szombat? Hogyan válhat olyan élménnyé, mint amiről ez a vers ír? Miért legyen a szombat olyan, amilyenek ezek a versek bemutatják?

Ézsaiás próféta könyve 58. fejezete három fő témával foglalkozik: az önmegtágással, a jótékonysággal és a szombattal.

Milyen kapcsolat van ezek között? Először is, mind a három Istenre összpontosít, az Ő fontossági sorrendjét tartja számon és segít felismerni, hogy tőle függünk. Másodsor, az emberek mind a három dolgot gyakorolva a szentség felé törekednek, ha követik Istent (lásd 3Móz 19:2), aki Krisztus alakjában megalázta magát (Fil 2:8), önfeláldozó jóságáról tett bizonyosságot (Jn 3:16) és megpihent a munkájából a teremtés hete végén (1Móz 2:2-3; 2Móz 20:11).

Vessünk egy pillantást az önmegtágás, a jótékonyság és a szombat közötti egyéb összefüggésekre, amelyeket *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetében látunk! Jót tesz az embernek a heti fáradozás alól való szombati szabadság, mert így felüdülhetünk (2Móz 23:12; Mk 2:27). Jézus bemutatta, hogy helyén való dolog szombaton jót tenni (Mk 3:1-5; Jn 5:1-17). A valódi szombatünnepelés örömet okoz (Ézs 58:14) és mások javát keresi (Ézs 58:10-11). Mit kell tenni, hogy mi is tapasztaljuk ezeket az áldásokat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Senki sem gyakorolhat igazán jótékonytságot önmegtágadás nélkül. Csak egyszerű, önmegtágadó és szigorúan takarékos étellel tudjuk elvégezni a Krisztus képviselőiként részünkre kijelölt munkát. Az önteltséget és a világi becsvágyat ki kell űznünk a szívünkéből. Minden munkánkban a Krisztus életében megnyilvánuló önzetlenség elvét kell megvalósítanunk. Otthonunk falain, a képeken, a bútorokon ez legyen olvasható: *»A szegény bujdosókat vidd be házádba!«* Ruhásszekrényeinken ezt a feliratot kell látnunk, mintha Isten ujjával íródott volna: *»A mezítelent ruházd fel!«* Az ebédlőben, a gazdagon megterített asztalon ez álljon: *»Oszd meg kenyeredet az éhezővel!«* (Ézs 58:7, RÚF)” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 139. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vizsgáljuk meg azt a kérdést, amit Ézsaiás tett fel kora népének! *„Miért adtok ki pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, ami meg nem elégíthet”* (Ézs 55:2)? Mennyiben tesszük mi is ugyanezt, azaz dolgozunk olyanért, ami nem elégít meg? Miért olyan könnyű belesni ugyanebbe a csapdába?
- 2) Ha az önmegtágadás, a jótékonyság és a szombat fontos volt Ézsaiás idejében az engesztelési ünnepen, akkor a végidei engesztelési napon (Dán 8:14) is ugyanolyan jelentősége lesz mindennek, amikor Krisztus második adventjekor Isten jubileumi harsonája a végső szabadságot fogja hirdetni (1Kor 15:52; vö. 3Móz 25:9-10)? Magyarazzuk meg a válaszunkat!
- 3) Beszélgessünk a csoportban a szombatünneplésről! Mit érthet Ézsaiás azon, hogy ne a saját kedvünkre igyekezzünk tenni aznap, mégis *„gyönyörűségnek”* hívjuk (Ézs 58:13)? Hogyan lehetséges egyszerre mindkettő? Tartsuk észben az 58. fejezet teljes szövegkörnyezetét!

ÖSSZEFOGLALÁS: *Ézsaiás próféta könyve* 55. és 58. fejezetében a próféta könyörög a népnek, hogy ne a saját fejük után menjenek, hanem forduljanak Istenhez, aki sokkal magasabb rendű boldogságot akar nekik adni. Irgalmasan megbocsát, majd azt szeretné, hogy cserébe ők is irgalmasok legyenek, összhangban az engesztelési ünnep és a szombat lelkületével, mert Isten bűnbocsánati ajándéka átforgalmazza a szívet, ha őszintén elfogadják azt.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

VÁGYÓDÁS

Elmondom neked,
hogy hívogat a távol,
bejárni messzi földeket.
Elmondom, tudjad,
hogy nyugtalan szívem,
úgy vágyik látni
egy régi helyet.
Istállót, jászlat,
meghajlott gerendát,
megbarnult követ,
szűk bejáratot;
levegőt szívni
a múlt jó ízén át,
édes permetet,
szénaillatot.

– Elmondom, hogy
álmaim egén ott
fényes csillag ragyog
úgy, mint régen is.
Millió szív sugara tetézi
az éjszaka ezer fényeit.

– Bársony-sötét
terül el a tájon,
könnyű lepel fűszálak felett;
és csend, és béke,
mennyei áhítat,
simogató angyali énekek.

– Oda vágyik pihenni a szívem,
világ zajától
messzi csendbe hullni.
A názáreti csillagos ég alatt
a megváltás titkát megérteni.
Jézus karjába
belesimulni és meggyógyulni.